

Εἰς ὅλας διημέρευσα, εἰς ὅλας ἐπλανήθην,
Κ' ἠγνόνουν ποῖαν ἐξ αὐτῶν νὰ πορευθῶ ἐκλήθην.

Πλὴν τὸ πλανᾶσθαι εἶναι ζῆν· ἄραγε δὲν ἐμφαίνει
Ὁ βίος μας, ὁ οὐρανὸς σκοπὸν προωρισμένον,
Πρὸς ὃν τὸ βῆμα στεβρῶν καὶ ἄπταιστον νὰ βαίῃ·
Καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἡ Ἐλπίς, μὲ βλέμμα ἐστραμμένον,
Εἰς τὰς ὁρμάς της ἂν ψευσθῇ, — νὰ εἴπῃ πεποι-
θῖτα·

« Ὄχι, δὲν μὲ αποπλανᾷ ψευδὴς ἐπιθυμία. »
Ἡ χελιδὼν αἰθέριος διώκουσα τὰς ὥρας,
Ἀπὸ τῆς ὄχθης καθορᾷ πρὸς ποῖας φεύγει χώρας.
Ὁ ναύκληρος, ἐὰν ἡ νύξ ἐπέλθῃ τῶν αἰθέρων
Φανόν του ἔχει ὁδηγὸν ἐν μέσῳ τῶν ἀστέρων.
Ὁ ἀετὸς πρὸς ἥλιον πετᾷ, καὶ ἡ γλυκεῖα
Περιστερὰ τὸν κλῶνά της ἀναζητεῖ ταχεῖα.
ὑπὸ ἀγνώστους οὐρανοὺς τὸ πλοῖον πελαγίζει,
Ἡ πρύμνη του πρὸς ἄβυσσον καὶ κλύδωνας παλαίει,
Ἀλλ' ἡ πυξὶς τὸ ὁδηγεῖ, κ' ἐνῶ εἰς σκότῃ πλέει,
Διὰ τοῦ διαστήματος τὸν πόλον ἀτενίζει.

Κ' ὁ ἄνθρωπος; . . . Μόνος αὐτὸς δὲν ἔχει τι
σημεῖον,

Ἀστὲρα ἓνα ὁδηγὸν εἰς τὸ ταξείδιόν του,
Ἡ κύκλον μόνον ἡμερῶν διηλεκτῶς ὁμοίων,
Κ' εἰς βῆμα ἕκαστον αὐτοῦ ἀλλάσσει τὴν ὁδὸν
του

Καὶ τὸν σκοπὸν του, ἴσταται, παλινδρομεῖ, προβαίνει
Κ' ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ του, ἐντὸς τοῦ χάους μένει.
Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Περὶ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 8).

— ο —

Εἶχεν εὐτανον, γλυκεῖν καὶ εὐστροφον τῇ
φωνῇ, ἀλλ' ἴστατο εἰς τὸ *contre-ci*. Τὴν διέταξα
νὰ ψάλλῃ καὶ ν' ἀναβῇ μέχρι τοῦ *contre-ré* καὶ
ἔψαλε μ' ἐντελὴ ἐπιτυχίαν καὶ χάριν τὰς δύο τε-
λευταίας ταύτας στροφάς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον τῇ
ἦτο ἀδύνατον γρηγορούσῃ, καὶ τοῦ ὁποῖου ἀφυπνι-
σθεῖσα, ἀνωφελῶς ἐπεσιράθη.

Ράπτριά τις εἰργάζεται εἰς τὸ συνεχὲς δωμά-
τιον. Ἐδῶσα εἰς τὴν ὑπνοβάτιδα μαχαίριδιον χάρι-
τινον, ὡς ἀληθινόν, καὶ τὴν διέταξα νὰ σφάξῃ τὴν
ράπτριαν ἐκείνην. Τότε δὴ, ὅσον αὐτεξουσίῃ ψυ-
χικῆς δυνάμεως ἔμενεν ἐν αὐτῇ ἔτι, ἐπανεστῇ, ἀ-
πεποιτήθη, συνεστράφη, εἶχετο τῶν ἐπίπλων· ἄλ-
λ' ἤρκει νὰ θελήσω καὶ νὰ ἐκτείνω τοὺς βρα-
χίονας πρὸς τὴν ἐπεθύμουν ν' ἀκολουθήσῃ διέθουνσιν·
υπήκουσε λοιπὸν, καὶ ἐχώρησε πρὸς τὴν ράπτριν
ὅλως· ἐκπεπληγμένην, ὑψώθη τὸ μαχαίριον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἀνοικτοὶ, καὶ τὸ πρό-
σωπόν της, ωραιότατον ἄλλως, εἶχε λάβει παν-
τομμικὴν τινα ἐκφρασιν θαυμασίαν. Ἐξετέλει τὰς
πράξεις ταύτας ὡς ἡ περιώνυμος ὑποκρίτρια μίση
Φωσσεῖ παριστῶσα τὴν σκηνὴν τῆς ὑπνοθασίας εἰς
τὸ δράμα τοῦ Ἀμλήτου. Ἐφρίξεν ὁ εἰσαγγελεὺς
ἀναλογισθεὶς τὴν ἰσχύρην ταύτην, ἥτις ἠδύνατο νὰ
ἐξωθήσῃ καὶ ἄκοντα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἐγ-
κλημα.

Ἀφοῦ δὲ, διὰ τῆς θελήσεώς μου, τὴν καθυσύ-
χασα, ἐδοκίμασα ἐπὶ τῆς Κ. Β. . . καὶ τὸ πεί-
ραμα τῆς ἀπὸ μακρὰν ὁράσεως. Εἶχε γνωρίσει, κα-
ταλύσαντα ἄλλοτε εἰς Ζοανιὺ, τὸν συνταγμα-
τάρχην Σ. Μ. . . φίλον μου. Τὴν ἠρώτησα λοιπὸν
ποῦ εὕρισκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ συνταγ-
ματάρχης καὶ τί ἔκαμνε.

Μοῦ ἀπεκρίθη ὅτι ὁ συνταγματάρχης Σ. Μ. . .
εὕρισκετο ἐν φρουρᾷ εἰς Λυὼν, καὶ πρὸς τὴν στιγ-
μὴν εἰς τὸ καφενεῖον τῶν ἀξιωματικῶν· ὅτι συ-
νωμίζει μετὰ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ὀρθίος πλη-
σίον τοῦ σφαιρηστηρίου.

Αἰφνης, ἔπειτα, εἶδε τὸν συνταγματάρχην ὡ-
χριάσαντα, κλανούμενον, καὶ ζητήσαντα νὰ κα-
θήσῃ ἐπὶ τινος ἐδρας.

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ ἔδυ-
νηροῦ κατὰ τὸ γόνυ ρευματισμοῦ.

Τὴν ἠγγίξα αὐτὴν τὴν ἰδίαν εἰς τὸ γόνυ καὶ
ἐξέφρασα τὴν θέλησιν τοῦ νὰ ὑποστῇ τὸν αὐτὸν
πόνον. Ἀφῆκε κραυγὴν, ὡχρίασε καὶ ἔχυσε ἄφθονα
δάκρυα. Τοσοῦτον δὲ ἐτρομάξαμεν διὰ τὴν ὑπο-
τιθεμένην ταύτην ὁδύνην ἥτις παρίστα πάντα τὰ
φαινόμενα πραγματικοῦ πόνου, ὥστε τὴν ἀφύ-
πνισα.

Ἀπαξ ἀφυπνισθεῖσα ἐνθυμήθη ὅ,τι ἠθέλησα, καὶ
ἐλησμονήσῃ ὅσα τὴν διέταξα νὰ λησμονήσῃ.

ἔπειτα, ἤρχισα νέον εἶδος πειραμάτων ἐπὶ γρη-
γορούσης τῆς γυναικός.

Τὴν ἐκλείσα ἐπὶ κύκλου φανταστικοῦ τὸν ὁ-
ποῖον διεχάραξα μὲ τὴν βακτηρίαν μου, καὶ ἐξηλ-
θα ἀπαγορεύσας αὐτῇ νὰ ὑπερβῇ τὸν περίβολον
τοῦτον.

Μετὰ πέντε στιγμὰς, ἐπανήλθον καὶ εὗρον αὐ-
τὴν καθημένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης. Περιέ-
μενε τὴν ἀδειάν μου διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐλευ-
θερίαν της.

Ἐκάθισεν εἰς γωνίαν τινα τῆς αἰθούσης, καὶ
ἐγὼ ἐπῆγα καὶ ἐκάθισα εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην.
Τὴν προσεκάλεσα νὰ καταβάλλῃ ὅλας τὰς προσ-
παθείας της διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ, καὶ ταυτο-
χρόνως τὴν διέταξα νὰ ἔλθῃ.

Ἐπιάσθη τότε ἀπὸ τὴν ἑδρὰν τῆς· ἀλλὰ παρα-
συρθεῖσα ὑπὸ δυνάμεως ἀκατασχέτου, ἠναγκάσθη
νὰ τὴν παραίτησῃ καὶ ἔπεσε χαμαὶ ὅπως ἐκκλίνη
τῆς περιγίγνομένης· ἐν τῇ ψυχῇ της ἀντιδράσεως
τῶν δύο θελήσεών μου, ἀλλ' ἡ προφύλαξις αὐτῇ
ἀπέβη ἀνωφελής· ἤλθε πρὸς ἐμὲ ἔρπουσα. Αφοῦ
δὲ ἤλθε πρὸ τῶν ποδῶν μου, εὐχερέστατα ἐπλη-

σίασα τὴν χειρά μου εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ὤψωσα βραδέως τὴν χειρά· ἠγέρθη τότε ὑπακούσασα καὶ ἀκουσίως τῆς εὐρέθῃ ὁρθία.

Ἐζήτησε ποτήριον ὕδατος· τὸ ἐγεύθη· ἦτο πραγματικῶς ὕδωρ. Ἐπειτα χωρὶς ν' ἀποθέσῃ που τὸ ποτήριον, χωρὶς τὸ ποτήριον νὰ τὴν ἀφήσῃ, τῇ εἶπον ὅτι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἦτο kirch (οἰνόπνευμά τι). Ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὸ ἐναντίον, καὶ ὁμῶς εἰς τὸ πρῶτον ῥόφημα ἀφῆκε κραυγὴν γοερὰν· ἐνόμιζεν ὅτι τὸ στόμα τῆς ἐφλέχθη.

Δυστυχῆς γύναι! νέον θελκτικὸν πλάσμα τὸ ὁποῖον βραδύτερον ὑπῆγες νὰ ἐμβαθύνῃς εἰς ἄλλο ὅλως διάφορον μυστήριον, τὸ τοῦ θανάτου, εἰπέ μοι, ἐκεῖ κάτω, ἐπελάθου τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἡδῆ, ἢ μᾶλλον ἐτήρησας τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν;

Δὲν εἶπα τὰ πάντα περὶ μαγνητισμοῦ. Μὲ μένει ἀπ' ἐναντίας νὰ διηγηθῶ, ὅ,τι διὰ τῆς ἐπιρροῆς τούτου ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἶδον παραδοξώτερον καὶ πλέον ἔκτακτον. Ὅ,τι δὲ θέλω διηγηθῆ καὶ ὑπερ ἔλαβε χώραν ἐπὶ παρουσίᾳ δώδεκα ἢ δεκαπέντε ἀτόμων εἶναι ἀπλή διήγησις κατὰ πάντα σύμφωνος πρὸς τὴν ἐκθεσιν τὴν ὁποῖαν συνέταζαν δύο θεαταὶ καὶ ἥτις ὑπεγράφη ὑφ' ὧν ἡμῶν, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως.

Κατὰ τὴν εἰς Auxerre διαμονήν μου, ἐγνωρίσθην μὲ τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Δ. . . ὁ Κ. Δ. . . εἶχε δύο τέκνα, τὸ μὲν ἄρρεν ἐξαετῆς, τὸ δὲ θυγάτριον, ἑνδεκαετῆς.

Ἡ Μαρία, οὕτως ὠνομάζετο ἡ θυγάτηρ τοῦ Κ. Δ. . . , ἦτο παιδίον ὥρατον ὡς ὁ ἔρως ἢ μᾶλλον ὡς ἄγγελος· διότι αἱ παρειαὶ τοῦ ἦσαν ὥχραι, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαῦροι καὶ σχεδὸν σοδαροί. Ἦτο πλάσμα λεπτοφύες καὶ ἀβρὺν, ἀλλὰ μόνον τὰς ιδιότητας εἶχε καὶ τὸν νοῦν παιδίου τῆς ἡλικίας του, διὰ τοῦτο μέλεις ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ περιωρίσθην νὰ εἶπω μόνον εἰς τὴν θυγατέρα μου,

— Παρατήρησε πόσον εἶναι ὥρατον!

Τῆς αὐτῆς δὲ μετ' ἐμοῦ γνώμης οὕσα καὶ ἡ θυγάτηρ μου, ἐξωγράφησεν εἰκόνα τοῦ παιδίου γρηγορούντος.

Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν ἐπρογευόμεθα εἰς ἐστιατήριον τι βλέπον πρὸς τὸν κῆπον καὶ ἤμεθα εἰς τὰ ὀπωρικὰ· τὰ δύο παιδιά εἶχον ἀφήσει τὴν τράπεζαν καὶ ἐπαίζον μεταξὺ τῶν πρασιῶν καὶ τῶν ἀνθῶν.

Καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς· τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας ἦτο τὸ αἰώνιον περὶ μαγνητισμοῦ ζήτημα, ὑπερ ἐπανήρχετο περιοδικῶς, καὶ ἦν τοσοῦτω μᾶλλον ἐπαχθὲς δι' ἐμὲ, καθόσον συνήθως συνωδεύετο ὑπὸ ἀμφιβολιῶν κατὰ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἄλλην παρὰ τὰ πράγματα εἶχον ἀπόδειξιν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πράγματα ταῦτα ἐγίνοντο εἰς ἄλλο μέρος παρ' ἐνθα ἡ ἀμφισβήτησις ἐλάβανεν χώραν, ἠναγκαζόμεν νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἓν ἄτομον τὸ ὁποῖον ἔκριναν ἐπιτή-

δειον εἰς τὸν μαγνητικὸν ὕπνον, καὶ, ἐκὼν ἄκων, νὰ ἐνεργῶ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ.

Ἄλλως τε, ὁ ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ μεμυημένος οἶδεν ὅτι καὶ δι' ἀμφοτέρους, τὸν τε μαγνητιζόμενον καὶ τὸν μαγνητιστὴν, ἡ ἐξάσκησις αὐτῆς ὑπάρχει ἐξίσου φορτικῇ.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τούτου διηγήθην τινὰ τῶν ὅσα ἀνωτέρω ἀνέφερον, ἀλλὰ τὰ ὑπεδέχθησαν μετὰ τῆς μεγαλητέρας δυσπιστίας.

— Δὲν θὰ πιστεύσω τὸν μαγνητισμὸν, μὲ εἶπεν ἡ Κ. Δ. ἐκτός, παραδείγματος χάριν. . . καὶ ἐζητεῖ τι, τὸ ὁποῖον νὰ τῇ φαίνεται ἀδύνατον, ἐκτός ἐὰν ἀποκοιμίσαιτε τὴν κόρην μου Μαρίαν.

— Κράξετέ τὴν· ἂς καθήσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς, δάτε τῇ; ἐν ζαχαρικὸν καὶ δύο ἢ τρία ὀπωρικά, καὶ ἐνῷ τρώγει θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀποκοιμίσω.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει. οὐδεὶς κίνδυνος;

— Διατί;

— Διὰ τὴν ὑγίαν τῆς θυγατρὸς μου.

— Οὐδεὶς.

— Μαρία!

Προσεκάλεσαν τότε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἔδραμε τοῦ ἔβαλαν εἰς τὴν προφύδα τοῦ ἐν ζαχαρικὸν καὶ ὀλίγα δαμάσκινα, καὶ τοῦ εἶπαν νὰ τὰ φάγῃ εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ θέσις τοῦ ἦτο πλησίον μου, εἰς τὰ ἀριστερά μου. Ἐνῷ λοιπὸν ἐξηκολούθουν νὰ ὁμιλοῦν ὡς τίποτε νὰ μὴ προητοιμάζετο, ἔτεινα τὴν χειρά μου ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, καὶ μόνος ἐτήρησα τὴν σιωπὴν συγκεντρωμένος ἔχων πάσας μου τὰς δυνάμεις εἰς τὴν θέλησιν τοῦ νὰ ὑποστῇ τὸ παιδίον τὸν ὕπνον.

Μετὰ ἡμίσειαν στιγμὴν τὸ παιδίον ἔπαυσε πᾶν κίνημα καὶ βεβυθισμένον ἐφαίνετο εἰς ἐξέτασιν δαμασκίνου τινός, τὸ ὅποιον εἶχε φέρει εἰς τὸ στόμα του.

— Τί ἔχεις, Μαρία; τὸ ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον οὐδόλως ἀπεκρίθη· εἶχεν ἀποκοιμηθῇ.

Ἡ ὑπνωσις ἦν τόσον ταχεῖα, ὅσον οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς εἶχον ἐλπίσει.

Τοῦ ἀνέτρεψα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐρείσμα-
τας τῆς ἔδρας, χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσω, δι' ἀπλοῦ καὶ μόνου νεύματος, τὸ πρόσωπόν του ἐξεκίνησε τὴν βαθύτεραν ἡρεμίαν.

Ἐπέρασα τὴν χειρά μου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, κάτωθεν πρὸς τὰ ἐπάνω, προτιθέμενος νὰ τοῦ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς· οἱ ὀφθαλμοὶ του πραγματικῶς ἠνοιχθήσαν, αἱ κόραι ἐστράφησαν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ λεπτή τις μαργαρώδης γραμμὴ ἐφάνη κάτωθεν αὐτῶν. Τὸ παιδίον εἶχε πέσει εἰς ἔκστασιν.

Ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, αἱ βλεφαρίδες οὐδόλως ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀνοίγοιεν, καὶ ἠδύνατό τις νὰ πλησιάσῃ τὰ ἀντικείμενα ὅσον πλησίον ἤθελε εἰς τὰς κόρας, χωρὶς ὁ ὀφθαλμὸς του νὰ ταραχθῇ τὸ ἐλάχιστον.

Ἡ θυγάτηρ μου ἔκαμε τὴν εἰκόνα του, ὡς καὶ ἄλλοτε, ἐνῶ ἦν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην.

Τὸ παιδίον εὗρίσκετο εἰς ἑκτασιν· ἔμενε μόνον νὰ μάθωμεν ἂν ἤθελεν ὁμιλήσει.

Ἀπλὴ πρόσθιζις τῆς χειρὸς μου ἐπὶ τὴν χεῖρά του τοῦ ἔδωκε τὴν φωνήν· ἀπλὴ πρόσκλησις εἰς τὸ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ τοῦ ἔδωκε τὴν κίνησιν.

Μόνον δὲ ἡ φωνὴ ἦτο θρηνώδης καὶ χωρὶς τόνου· ἡ κίνησις ἦτο πολλῶν ἄλλον αὐτοκινήτου τινὸς μηχανῆς κίνησις ἢ αὐτόμου ζῶντος.

Με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς ἢ κεκλεισμένους, πρὸς τὰ ἔμπροσ· ἢ ἐπίνωτα, ἐπίσης εὐθὺ ἐβάδιζε καὶ με ἐντελὴ σταθερότητα.

Ἦρχισα ἀποχωρίζων αὐτὸ τῶν ἄλλων· Ἄν ἤκουε πλέον παρ' ἐμὲ καὶ εἰς ἐμὲ μόνον ἀπεκρίνετο· ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς του, τῆς μητρὸς του ἔπαυσαν τοῦ νὰ ἐξικινούνται· μέχρις αὐτοῦ· ἀπλὴ δὲ ἐπιθυμία ἐκ μέρους μου, διὰ νεύματος ἐκφρασθεῖσα, διέλεγε τὴν ἀποχώρισιν ταύτην καὶ ἐπανεφερε τὸ παιδίον εἰς συνάφειαν μετ' ὁποιοῦδήποτε προσώπου, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ τοῦ δώσω ὡς ἑταστέην.

Τῷ διεδίδασκα ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὺς ὁποίας ἀπεκρίθη με ὕψος τόσον ἐμβριθές, τόσον θετικόν, τόσον ἐξέφρον, ὥστε ἤλθεν αἴφνης εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ του νὰ μ' εἰπῇ.

— Ἐξέτασέ το πολιτικῶν.

Τὸ παιδίον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἦτο δωδεκαετής. Ὅλα λοιπὸν τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῷ ἦσαν παντάπασιν ξένα· ἠγνόει ἐπίσης σχεδὸν καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄνομα.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ ΔΑΝΙΗΛ ΒΕΠΣΤΕΡ. Ἐνῶ ἡ Ἀγγλία ἐθρῆνει τὸν ἥρωά της, ἡ Ἀμερικὴ ἐστερεῖτο ἐνὸς τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀνδρῶν της. Ὁ Βέπστερ ἐγεννήθη τῷ 1784, τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος, καθ' ὃ ἀνεκνήρυχθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀμερικῆς. Καθ' ἦν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἐκλείψωσιν οἱ Οὐασινγκτῶνες, οἱ Ἰεφερόνες, οἱ Μονρόοι, νέα γενεὰ ἤρχιζεν, ἀξία ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἐνδοξα ἐκείνων ἔχνη, καὶ ἱκανὴ νὰ εὐρύνη τὰς τύχας τῆς Πατρίδος. Ὑπάρχει τὸ ἔργον τῆς Προνοίας ἐν τῇ γεινιᾷσει τῶν τάρων τούτων καὶ τῶν κοιτίδων. Ἄν δύναιται τις ν' ἀπελπισθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος λαοῦ, ὅπου τὸ ἀνδρικὸν πνεῦμα καὶ αἱ ἀπλὰ καὶ ἥρωϊκα ἀρετὰ τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε ἐναπολείπονται· ἄνευ κληρονομίας.

Ὁ Βέπστερ κατήγετο ἀπὸ πτωχὴν οἰκογένειαν· δὲν ἔλαβε κατ' ἀρχὰς τὴν πρέπουσαν παιδείαν καὶ με πολλὰς τοῦ πατρὸς του θυσίας ἐδυνήθη νὰ περαιώσῃ τὰς στοιχειώδεις σπουδὰς του. Τὸ στάδιόν του τὸ ἤρχισεν τὸ 1812, ὅτε ἐγένετο μέλος τοῦ Κοινοβουλίου. Ἐναντιώθη τότε εἰς τὸν ὕψωλον ζητούμενον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καί,

πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὰς δημοκρατίας, διὰ τῆς πειθοῦς του καὶ τῆς εὐγλωττίας του, ἐγένετο δημοφιλὴς, εἰς ὑπόθεσιν ἥκιστα δημοτικὴν.

Τὸ 1823, ἦν ὁ πρῶτος, ἐπιστεῦδων τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος, καὶ ἐβόηθει τὰς προσπάθειάς τῶν Ἰσπανικῶν δημοκρατικῶν τῆς Μεσημβρίας πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς εἶχον ἀναγγεῖλει τὴν γενναίαν ταύτην καὶ φιλέλληνα πρότασιν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ἐξεφράσθησαν μετ' ἀπείρου ἐγνωμοσύνης περὶ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου τῶν Ἀγγλαμερικανῶν ἔθνους (ὅρα *Φίλιππο τοῦ Νόμι* ἀριθ. 6 καὶ 8, 1824). Τρία ἔτη βραδύτερον ἤδρευεν εἰς τὴν Γερουσίαν, μάρτυρα τῶν ἀγώνων του τῶν ἐθνικωτέρων καὶ λαμπροτέρων. Τσοῦτον δὲ ἐν αὐτῇ διεκρίθη, ὥστε ἡ γηραιὰ Εὐρώπη, εἰς τὰ ἐνδοξότερα αὐτῆς κοινοβούλια, δὲν ἔχει ῥήτορας, πρὸς οὓς νὰ μὴ δύναιται νὰ παραβληθῇ ὁ πολίτης· οὗτος τῆς Ἀμερικῆς. Ἀναμφιλέκτως, ὁ Δανιὴλ Βέπστερ ἦτο ὁ μέγιστος ῥήτωρ τῆς Ὁμοσπονδίας καὶ εἰς τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν της. Τελευταῖον, διωρίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁ Δανιὴλ Βέπστερ δις παρουσιάσθη ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν προεδρίαν καὶ ἀπέτυχε δις, ὡς ὁ ἐνδοξος ἐκεῖνος Ἀρρῆς Κλάυ, ὅστις εἶναι ἐπίσης εἰς τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν, ὅχι μόνον τῆς ἱστορίας τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου. Ἐνεταφιάσθη δὲ τὴν 29 Ὀκτωβρίου (ν. ε.) ἐν μέσῳ μεγάλῃς συρροῆς λαοῦ καὶ προπεμπόμενος παρὰ πολλῶν τῆς Ὁμοσπονδίας διασήμων ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ Φραγκλῖνος Πιέρς, ὁ ἐκλεχθεὶς ἐσχάτως Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Διατὶ ἔνα τοιοῦτον ἄνδρα νὰ μὴ ἔχη καὶ ἡ Ἑλλάς!

Τιμᾷ ἐν τούτοις τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ἡ γενομένη παρ' αὐτῆς ἀπόφασις τοῦ ν' ἀναρτηθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν δύο μεγάλων τούτων ἀνδρῶν, τοῦ Βέπστερ τούτου καὶ τοῦ Κλάυ, ἀνηκόντων εἰς ἔθνος εὐεργετήσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐν τῷ περιβάλλῳ τοῦ Βουλευτηρίου.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Ὁ ἔρως εἶναι ἔρως. Ἄν ἐρώμεθά τινας διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς ἐκδουλεύσεις του, ἀγαπῶμεν με τὴν φύσιν μας καὶ τὰς ἐντυπώσεις μας, ὅχι δὲ με τὴν ἐγνωμοσύνην μας καὶ τὰς ἐνθυμήσεις.

Ἄ! ἐν τῶν προνομίων τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως εἶναι καὶ τοῦτο· θέλουν ν' ἀγαπῶσιν, ἀλλὰ θέλουν νὰ γνωρίζωσι καὶ διατὶ, καὶ ἀπαιτοῦν εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος, ὡς εἰς τὰ νομοσχέδια, αἰσ